

[Boligministeren.]

nuværende kompetente organer, f. eks. kommunerne selv, ad frivillighedens vej træffer bestemmelse om at overdrage beslutningsretten til beboerne. Herpå sigtende vedtægtsændringer vil ikke støde på vanskeligheder i boligministeriet.

Må jeg henvise til, at reglerne om disse forhold jo findes i loven om boligbyggeri. Denne lov er nu foreslået optaget til revision af folketinget, og der er selvfølgelig intet i vejen for, at folketinget kan benytte denne lejlighed til på ny at overveje, hvorvidt de erfaringer, som er indhøstet siden sidste revision, giver anledning til yderligere ændringer. Jeg kan tilsige sådanne eventuelle overvejelser ministeriets bistand ved fremskaffelse af alle fornødne oplysninger.

Enggaard: Jeg vil gerne takke boligministeren for det svar, der er givet på spørgsmålet. Besvarelsen indeholder efter min opfattelse en række konkrete oplysninger, som kan være af betydelig værdi i boligselskaberne og i kommunerne, hvor man overvejer disse forhold. Jeg tror, at dér, hvor problemet i overvejende grad har interesse i øjeblikket, er i sådanne selvejende boligselskaber, hvor man i dag har et flertal af kommunale repræsentanter i bestyrelsen. Jeg tror, det er her, at der i kommunerne er en overvejende stemning for, at man afgiver dette flertal og lader beboerne have flertal, og jeg har forstået på ministerens svar, at i disse tilfælde er der intet til hinder for, at kommunalbestyrelserne selv vil være i stand til at ændre vedtægterne på en sådan måde, at man får et egentligt beboerdemokrati i sådanne selskaber.

Jeg er i øvrigt indstillet på og hilser med glæde, at der ved den kommende lovrevision vil være mulighed for på basis af de erfaringer, som er indhøstet, siden loven blev til, at diskutere disse ting på ny og tage højde for de problemer, der eventuelt måtte være i selve lovgivningen.

Boligministeren (Hastrup): Når hr. Enggaard bruger udtrykket „et egentligt beboerdemokrati“, vil jeg gerne gøre den tilføjelse, at der jo påhviler disse selskaber sociale forpligtelser, bl. a. med hensyn til boliganvisning og også på anden måde, og det er klart, at fra boligministeriets side

må man sikre sig, at disse forpligtelser under alle forhold kan fastholdes.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Lis Groes* til ministeren for kulturelle anliggender:

„Hvad agter ministeren at foretage sig på baggrund af Dansk Skolescenens repræsentantskabs gentagne anvendelse af censur over for debatstykker, der er bestilt af skolescenens kunstneriske leder?“

Lis Groes: Det er kun 14 dage siden, hr. Sigsgaard beskæftigede sig med den censur, Dansk Skolescenens repræsentantskab forsøgte at udøve over for stykket „Færing—Frænder“. Næppe er denne sag klar, før en ny dukker op. Nu gælder det et skoledebatstykke, som to ansete pædagoger har skrevet til Fiolteatret. Afslaget forekommer aldeles uacceptabelt, og hvad er baggrunden? Ved et pressemøde i maj måned redegjorde skolescenen for sæsonens samarbejde med Fiolteatret om to ungdomsdebatstykker. Hvordan kan man så på dette sene tidspunkt trække sig ud? Mon repræsentantskabet ikke kan lide, at man diskuterer demokrati i skolen? Afslaget er en katastrofe for Fiolteatret, der har nedlagt sin private abonnementsordning i tillid til aftalen med skolescenen, og dette er da galt nok for et lille teater med fremskridtstanker. Endnu værre forekommer det mig dog at være, at man vil snyde skoleungdommen for en forestilling, der i ganske særlig grad kommer dem ved. Dette strider klart mod hele skolescenens formål, og stifteren, Thomas P. Højle, ville utvivlsomt protestere på det kraftigste mod disse indgreb mod teatrets frihed, om han endnu havde levet.

Mig bekendt har repræsentantskabet ikke anført noget, der ligner en begrundelse for sit afslag. Det er da også svært at se, at debatstykker om skolen skulle kunne skade eleverne. Skolescenen er en selvejende institution, der modtager tilskud efter teaterloven. Det forekommer derfor helt urimeligt, at den kunstneriske frihed ikke skulle gælde lige fuldt for dette som for andre teatre. Fremgangsmåden er i klar modstrid med hele teaterlovens ånd og bogstav.

Det fremgik klart af ministerens sidste